

TAKÁCS VIKTÓRIA

REGÖLÖS

mese

NEM VAGYUNK MI PABLAK

HÁJ REGÖ REJTEM

A szerző rajzaival

SCOLAR
KID

Karácsony után néhány nappal fehér tájra ébredt a falu. Borka megbabonázva nézte a sűrűn hulló pelyheket az ablakból. A kis hegyi faluban nem múlt el tél havazás nélkül, de idén sokáig váratott magára az első igazi hó. A kislány óvatosan megkerülte az asztra állított aprócska karácsonyfát, és szaladt öltözni.

– Kimehetek szánkózni, ugye? – kérdezte az anyukájától, aki a kisebb testvéreinek segített éppen.

– Persze, de öltözz fel melegen, és éj haza ebédre! – válaszolta édesanyja kedvesen, de a hangjában most is ott bujkált a szomorúság. Mióta Borka apukája betegeskedett, az anyukája napról napra bánatosabb lett. Az öt testvér közül Borka volt a legidősebb, és próbált minél kevesebb gondot okozni otthon. Nehéz időszak volt ez az egész családnak.

Borka belebújt a kabátkájába, ami már nagyon szűk volt rá. Behúzta a hasát, úgy húzta fel a cipzárt. A sálát, amit anya kötött, jól a nyaka köré tekerte, aztán kézbe fogta a régi nyuszifüles sapkáját. „Tisztára kisbabás – gondolta –, de legalább meleg.” Nagy sóhajjal a fejére húzta, és kotorászni kezdett a kesztyűs fiókban. Sajnos mindegyik kesztyű kicsi volt rá, és mivel kezdett kimelegedni, inkább feladta a keresést.

A csizma egy kicsit nyomta a lábát, de ezt végképp nem merte említeni otthon.

Lassan bandukolt a szánkópálya felé, remélve, hogy ott lesz a barátja, Soma, aki soha nem szakálja, és mindig kedves vele. Teleszívta a tüdejét friss levegővel, és az ég felé fordította a fejét. Élvezte, ahogy a hideg hópelyhek belepik az arcát, és elolvadnak a nyelvén. „Talán a jövő karácsony jobb lesz – gondolta. – Addig biztosan meggyógyul apa és ismét tud majd dolgozni. Lesz jó munkája, anya pedig kevesebbet sóhajtozik.” Addig jó lesz ez a kabát, és kibírja a nyuszifüles sapkában is. Csak ne csúfolnák miatta a többiek.

A szánkópályánál egy csomó gyerek nevetett és kiáltozott. Lihegve, kipirosodott arccal húzták fel a szánkóikat újra meg újra, és sikítva száguldottak a hosszú lejtőn. Borka megállt egy pillanatra, és távolról nézte őket, mielőtt csatlakozott hozzájuk. Észrevette a három csúfolódó lányt az osztályból. Nyelt egy nagyot, de erőt gyűjtött, és továbbment.